AFACAN

Kucağımda çiçekler, yanımda minik kuzum,
İçim sevinçle dolu.. o kadar kaygusuzum!..

Dönüyorum kuzumla gelincik tarlasından,
Çapkın öyle coştu ki ayrıldı anasından!..

Gülünçlü

N. 26

Genel yazı işlerine bakan
M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

Çocukgazetesi

26 TANE
eski sayılarını getirenlere ve "50" kuruş verenler *yepyeni bir*
AFACAN
Cildi veriyoruz.
(Yazısı 2 inci sayfada)

YEDİ GÜNDE BİR BAŞBAŞA

Sevgili Afacan Kardeşler :

ÜLKÜ BASIM EVİ
İSTANBUL - CAĞALOĞLU
No 40

Afacan kolleksiyonu yapanlara müjde !...

Bilmem siz de bilir misiniz: Atalarımızın güzel bir sözü vardır:

«Akıl akıldan üstündür» derler.. Bunun ne kadar doğru olduğunu sevgili Afacan kardeşlerimin bana öğrettikleri yeni akıllardan, güzel düşüncelerden anlıyorum..

Pazartesi gününün sıcaklığını hele bir düşünün.. Biz kolları sıvamış, caketleri atmış, cayır cayır çalışıyorken birdenbire telefonun zili:

— Çıııınnn!.. diye ötmeğe başladı.

Aman, ne ötüş, ne ötüş!.. Doğrusu bu sıcak mayıs günlerinde de böyle zırıltılar çekilmiyor.. Faruk Gürtunca:

— Afacan, telefon çalıyor, koş!

Emrini verdi. Ben de koştum, konuşmaya başladım:

— Allo... Allo...

İnce bir kız arkadaşın sesi duyuldu:

— Afacan gazetesi mi orası?

— Onay, küçük bayan!..

— Afacan...

— Emrediniz bayan...

— Afacanın ilk cildi Çocuk Sesi gibi 25 te mi bitiyor?..

— Yok.. Yok.. Gelecek 26 ncı sayı ile bir cilt olacak... Daha bir sayımız var cildin dolmasına..

— Teşekkür ederim Afacan..

— Bir şey değil küçük bayan...

— Afacan!..

— Buyurunuz küçük bayan!..

— Senden bizim okul arkadaşlarının hepsi için bir dilekte bulunacağım.. Bizim Afacanların bir kaçı çok okunmaktan, bilmecesini kesmekten yırtıldı. Kuzum Afacan, size bu eski sayıları getirsek bize yepyeni bir cilt verir misiniz. Bunu senden Afacanlar için çok diliyorum. Bunu yaparsanız sizi daha çok çıldırasıya seveceğiz.

— Bir kere Faruk Gürtuncaya sorayım küçük bayanım.. Ben size hemen telefon ederim.. Fakat onu kandıracağıma yüzde yüz söz veriyorum..

— Çok teşekkür ederim Afacan.. Cilt parasının kaç kuruş olacağını anlamayı unutma...

***

Telefon bitince Faruk Gürtuncanın yanında bitmem bir oldu.

— Ne var Afacan?

— Bir bayanın dileği var.. Hem kuzum Faruk Gürtunca, bu dileğin yapılmasını bütün Afacanlar namına sizden ben de yakarırım.

— Nedir o?..

— Küçük bayan diyor ki: Bizim kolleksiyonlarımız içinde bazı sayılar eskidi. Şimdi Afacanları ciltletirsek çok çirkin duracaklar.. Bunları bize getirip yeni bir kolleksiyonla değiştirmek olabilir mi?..

Faruk ağabeyimiz düşündü, taşındı, hesap yaptı:

— Al kalemi eline yaz, dedi.

— Elimizde yalnız 1000 tane kolleksiyon var... Kim acele ederse (50) kuruş ciltleme parası vererek eski (26) sayıyı bırakıp yeni sayıların güzel, bez ciltli bir kolleksiyonunu alabilir..

Afacan kardeşler,

Artık hiç korkmayınız. Elinizde (26) sayınız hazır mı?. Başka bir yere (50) kuruş verip ciltleteceğinize, elinizde kullanılmış bir kolleksiyon meydana geleceğine bu 1000 talihli okuyucu artık kim olacaksa hemen bugünden bize, (ÜLKÜ) matbaasına koşsunlar. (26) sayıyı ve (50) kuruşu bırakıp bir hafta sonra yepyeni kolleksiyonlarını alsınlar.

Eğeeeer....

Eğer, 26 kolleksiyon arasında eksikleriniz varsa onları da her sayı için (5) kuruş vererek tamamlıyabilirsiniz.

Şimdi vazifesini yapmış, Afacanlara yardımı dokunmuş bir adam gibi öyle seviniyorum ki..

Yaşa telefondaki küçük bayan.. Ya Afacan kardeş.. Şimdi bu yazımı okuyunca matbaaya kimbilir nasıl hücum olacak.

Fakat, bir hafta sonra herkes eski sayıları yerine makineden çıkmış gibi yepyeni bir (26) sayılık birinci Afacan cildile karşılaşınca ne sevinecek, ne sevinecek..

Romanlar tekrar baştan başa okunacak.. Resimler tekrar baştan başa gözden geçirilecek..

Masallar tatlı tatlı baştan başa su gibi içilecek.. Şimdiden gözüm dalıyor:

Pendikte, Adada, Caddebostanında köşklerde bir çam ağacının gölgesinde Hamak kuran Afacanlar hem ağır ağır sallanacak, hem de Afacanı okuyacaklar...

Tanrı birinci cildimizi başarıklıkla bitirtti, ikinciden başlıyarak yüzlerce cildimize kadar ömür versin bize: Amin..

Her çağ sizin
AFACAN

"BAYTEKİN„ in

Akla durgunluk veren maceraları

ÇOCUK SESİNİN *281 inci sayısında başladı.*

Bambaşka dün[illegible]arla bambaşka insanla[illegible] arasında savaşlar, heyecanlı maceralar.

Bir ÇOCUK SESİ alınız orta yüzlerin güzelliğine hepiniz şaşacaksınız.

Avcı Baytekin Yaban Hayvanlar Arasında

— GEÇEN SAYIDAN —

216 — Zib ile Nita Bay Tekinin çadırına akşam karanlığında sessizce yaklaşan adamın arkasından yavaş yavaş yürümeğe başladılar. Meçhul adam çadıra girdi. Zib doğru Kolunun yattığı çadıra doğru ilerledi. Dileği Koluyu uyandırmak, yabancı adamı ona haber vermekti. Çünkü belki yalnız başına işi karıştırmış olabilirdi. Zib Kolunun çadırına gelince bezi aralıkladı.

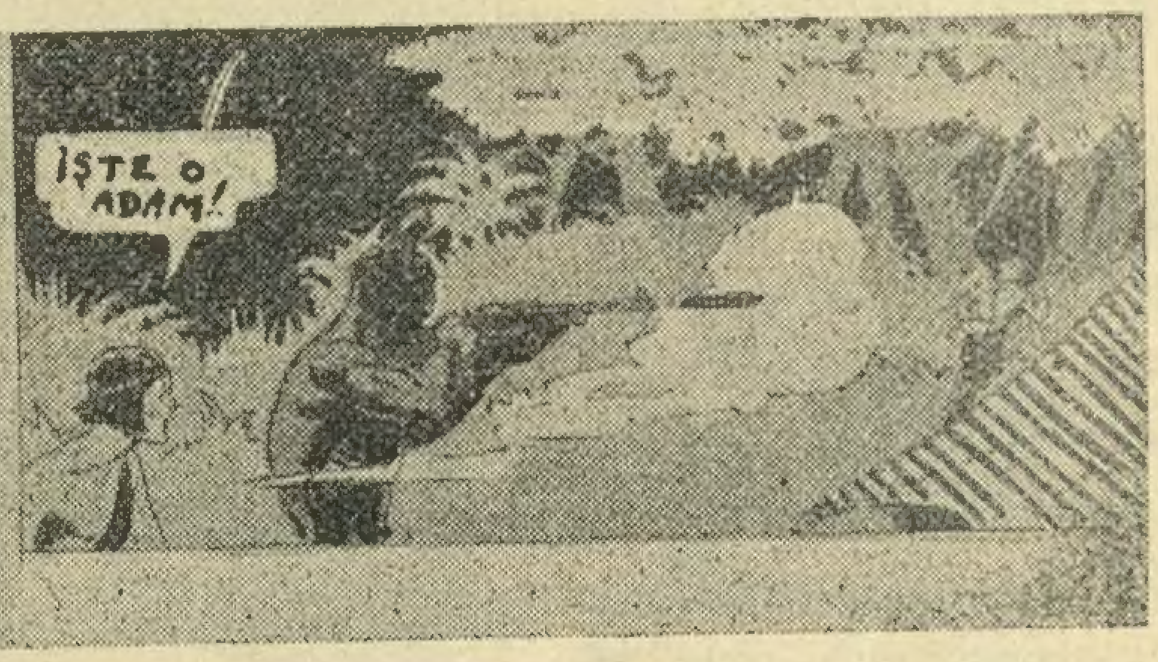

217 — Kolu tetikte yatıyordu, ses duyunca birdenbire:

— Kimdir o?.. diye haykırdı ve yatağından fırladı. Zib elini ağzına götürerek:

— Sus.. Sus.. Benim.. Zib ve Panter.. Çabuk ol.. Çabuk.. dedi.

218 — Şimdi Kolu, Zib, ve Panter Nita çadırdan dışarı fırlamışlardı. Fakat yazık, Bay Tekinin çadırına giren adam gene fırlamış, kaçmaya başlamıştı. Üç arkadaş hızlı hızlı yürümeye başladılar. Ay gökte bir tepsi gibi parlıyor, ortalığı aydınlatıyordu.

219 — Zib:

— İşte.. Karşıda, adam kaçıyor. diye haykırdı.

Gerçekten birisi ormana doğru koşuyordu.

Kolu silâhına sarılarak üç el ateş etti...

220 — Zib hemen Nitaya bir işaret yaparak ormana doğru koşmaya başladı. Kolu:

— Nereye gidiyorsun, dur! dedi. Zib:

— Adamı belki yaraladınız. Arkasından koşayım. Siz burada kalarak çadırları bekleyiniz. Zaten Bay Tekin nasıl buyurdise öyle yapın! diye karşılık vererek meçhul adamın arkasından ormanlara daldı.

221 — O sırada Bay Tekin ile arkadaşı Red tekrar kampa dönüyorlardı. Red: «Burası bu civarın en zengin madenidir. Bu yer için bu kadar kan dökülüyor» dedi.

Bay Tekin: «Neyse.. Fakat şimdi biz lâfı bırakalım da Vilsonu bulmaya bakalım» diye karşılık verdi.

— Daha var —

Avcı Baytekin

Sizi heyecandan heyecana sürükliyen bu resimli ötkünç yakında kitap halinde bol resimlerle çıkıyor.

BUYUK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCU

Tevfik kaptan bunları söyledikten sonra kamarasına çekildi. Bütün gün dışarıya çıkmadı. Akşam üstüne doğru uzaktan Büyüknikobar adası görününce Tevfik kaptan güverteye çıktı. Gemi için demirlenecek yeri gösterdi. Burası kayalıksız, duru, güzel bir körfezdi.

İkinci kaptan Tekin topları kıyıya çevirdi. Her tapun yanına altışar tane de gülle anıkladı. Gemicilerden yarısı fıçıları sırtlayarak büyük bir kayıkla adaya çıkacak, yarısı da gemide kalacaktı; bu çağda Malai'li aşçı Palo'yu aklına getiren bile yoktu. O bu işlere hiç karışmıyordu. Güvertedeki iri takozlardan birisinin üstüne oturmuş, için için gülüyordu.

Tevfik kaptan Paloya yaklaşarak:

— Bu adada insan var mı? Diye sordu.

— Bilmiyorum kaptanım!!.

İkinci kaptan Tekin bu sırada aşçıyı soğuk bir bakışla tepeden tırnağa kadar süzdü ve:

— Tankları tutan demir kamaları yerinden çıkartanı da bilmiyorsun değil mi Palo? dedi.

—Bilmiyorum kaptanım!

Palo bilmiyorum! derken Tekinin suratına baktı. Fakat bu bakış manalı olduğu kadar da korkunçtu. Kaptan Tekin, elile toplardan birisinin soğuk namlusunu okşayarak:

— Sen bunların ne demek olduğunu bilirsin değil mi Palo? diye sordu ve bizimle uğraşmaktan vazgeçmelisin!!. diye homurdandı.

Su almak için gemiden çıkan tayfalar artık gemide görünmüyorlardı. Bu tayfalardan birçoğu taze su almak için dere boyunca gözeye doğru gitmişlerdi. Birçoğu da ellerinden gelmediği halde avlanmağa, kuş tutmağa çabalıyorlardı.

Suya gidenler kana kana su içtiler, sonra da kaplarını ırmağa daldırarak doldurdular, hiç bir şey yakalamamış olan avcılar da bunlarla birleşmişlerdi. Birbirlerile alay ediyor, şakalaşıp duruyorlardı. Geriye dönmeğe hazırlandılar.

Dördüncü Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Yazan : *SEZAİ ATİLLÂ*

Bir defa daha gelmek lâzımdı, bu yüzden acele ediyorlardı.

Fıçıları omuzlarında, tüfekleri boş kalan ellerinde olarak gemiye doğru ilk adımı attılar. Sık çalılıklardan geçerek sahile gidecek kayığa atlıyarak suları şimşeğin güvertesine ileteceklerdi.

Tam bu çağda karşılarına bir Malai'li yerli çıktı. Bu adamın elinde bir tüfek belinde de ada yerlilerinin «Krig» dedikleri Malai hançeri vardı. Bunun ardınca yerden bitmiş gibi bir çok yerliler göründüler, bunlar sanki topraktan fışkırmışlardı. Birçok sarı suratlı yerlilerin karşısında bizim tayfalar kalakalmışlardı.

Önlerine ilk çıkan yerli bir pis İngiliz dilile:

— Ben büyük Nikobarın racasıyım! dedi.

Siz kimsiniz?.

Tayfalar birbirlerine bakındılar, içlerinden birisi:

—Biz son fırtınada tanklarımızı denize düşürdük. Burada su almak için demirledik!. diye cevap verdi.

Doğan alıcı bir gözle yerlileri şöyle bir süzdü. Bunlarla boğuşmanın yolu yoktu. Sayılamıyacak kadar çoktular, hepsi de tepeden tırnağa kadar tüfek, hançer ve bıçak içinde idiler.

Doğan söze karıştı:

— Beni dinle büyük Nikoba racası, sizinle nasıl olsa anlaşacağız! Buradan akan su senin malın olduğu için sen bize bu suyu satmak istiyorsun değil mi? dedi.

Malai'li başını salladı:

— Dediğin gibi beyaz çocuk!. Bu suyun karşılığını istiyorum!. Diye cevap verdi.

— İyi öyle ise, bizimle gemiye kadar gel, Tevfik kaptan sana suyun parasını verir!

Raca yerinden bile kıpırdamadı:

— Fıçıları yere bırakın!. Su sonraki iş, benim peşimden gelin!. Diye homurdandı.

Tayfalar omuzlarından fıçıları, ellerinden tüfeklerini bıraktılar. Yürümeğe başladılar. Yerliler tek bir lâkırdı konuşmadan beyaz tutsakların ardından yürüyorlardı. Dağlardan aşarak bir yerli köyüne ulaştılar.

Beyazlar köye girince bütün gözler onlara dikildi. Tayfalar iki sıralı duran ve kendilerine şaşkın şaşkın bakan sarı suratlı insanların önünden geçtiler. Yerlilerden tek bir ses çıkmamış, kimse de tayfalara birşey yapmamışlardı. Tayfalar uzakta tek bir eve doğru götürüldüler. Bu ev yerden dört beş metre kadar yüksekte idi. Beyazlar burada kalacaklardı.

Yerliler yukarıya bir fıçı taze su çıkardılar, kaplar da getirdiler. Kaplarda pirinç lâpası ve et vardı. Bu işler bittikten sonra raca bu kamıştan yapılmış eve dayalı duran merdiveni öz elile kaldırdı. Kapının eşiğinde duran Doğan dayanamadı, racaya dönerek sordu:

— Burada ne kadar tutsak kalacağız?.

— Yarın sabaha kadar!

— Sonra gemimize dönecek miyiz?

— Evet!...

Büyük Nikobar racasının ağzından bundan fazla söz almanın yolu yoktu.

Bu sırada Alp arka taraftaki dıvarın aralığından dışarıya baktı ve Doğanı çağırarak:

— Ay! diye haykırdı. Şu karşıdaki etrafı açık kulübede birşey var! dedi.

Esirler arasındaki tabansız bir İngiliz:

— İnsan eti mi? dedi.

Alp gülerek:

— Hay sersem hay!. Dedikten sonra Doğana dönerek:

— Gel de bir bakıver yahu! dedi.

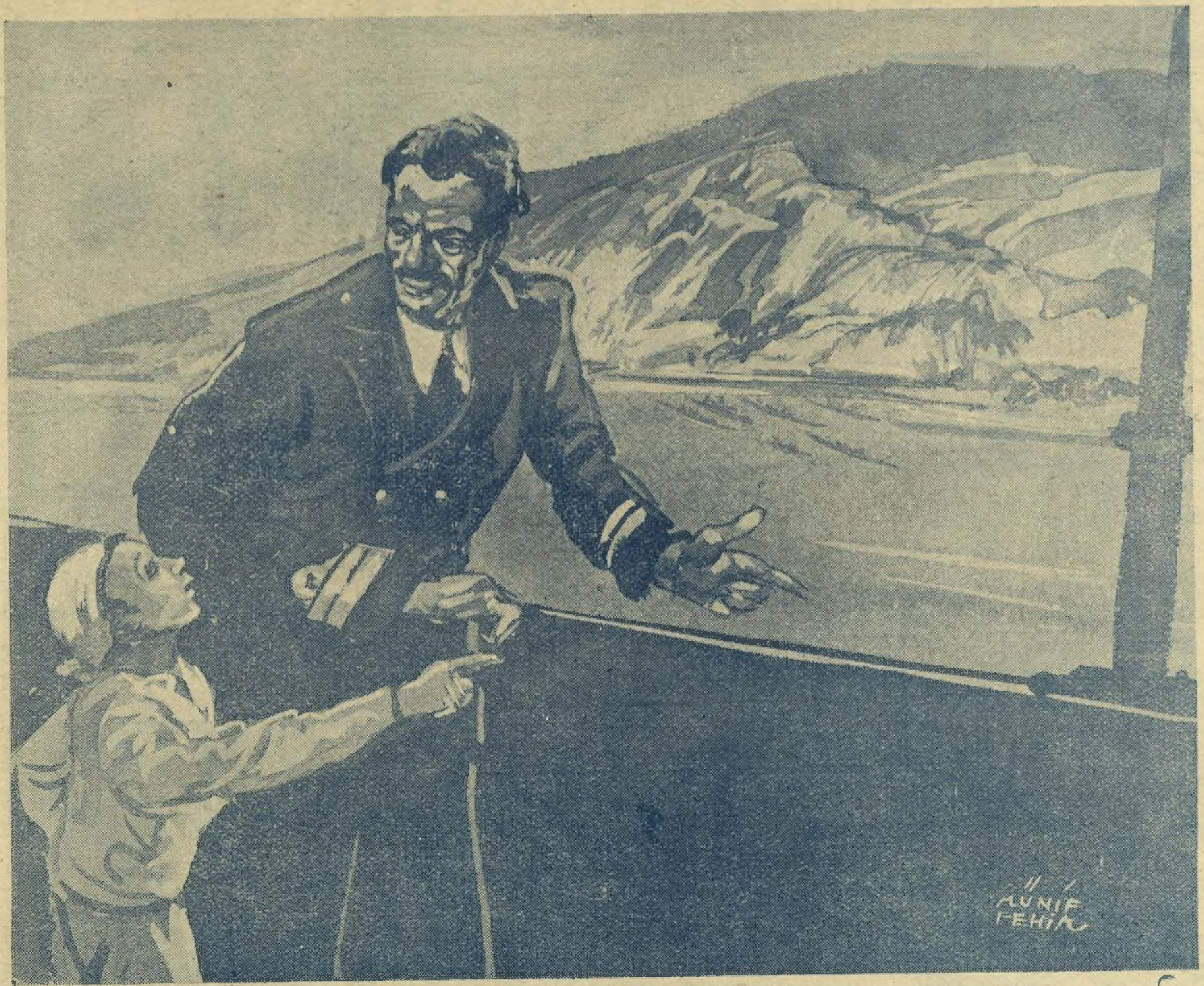

Malai yerlileri otuz kırk kayıkla Şimşeğe doğru hücum etmiye anıklanıyorlardı.

Doğan Alpın yanına koştu, delikten baktı:

— Ay! ay! ay! dedi. Bunlar gemi parçaları. Fakat Malai gemisi değil. Yemin ederim ki bu bir Türk gemisi olacak omurgasında bir Türk adı var. Dur, dur! Okunuyorda. Mar......! Mar...! Hay Allâh be! Arkası okunmuyor, delik dar.

— Şimdi o da olur, kolay!.

Alp bunu söyledikten sonra bıçağını çekerek deliğe soktu. Bambo kamışlarını oydu. Ellerile tırmaladı. Bir iki dakika içinde bir baş geçecek büyüklükte bir delik açtı. Kafasını delikten sokarak okudu: — «Marmara» Bir Türk gemisi!. İşte diye haykırdı. Yazının altında da kırmızı bir arma var.

İki Türk çocuğu birdenbire titrediler. İki sene önce Marmara yelkenlisi battı, kaybolduğu İstanbulda gazetelerle ilân edilmişti. Sigorta şirketleri bu geminin parasını ödemiş, tayfaların çoluk çocuğu ağlamıştı.

Esirler arasındaki İngiliz:

— Vay şeytan vay!. Diye haykırdı. Peki bu geminin tayfaları ne oldu? Size yemin ederim ki bu adamlar zavallıları şiş kebabı yahut büftek yaparak yediler! Ey Tanrım, yetiş imdada! Beni de yiyecekler, kimbilir kızartmamı mı yapacaklar, ıskara mı?

Doğan İngilizi duymuyordu bile! Başını ellerinin arasına alarak saçlarını yolarken:

— Zavallıları öldürdüler! Diye mırıldandı. Tayfalardan birisi:

— Korkunç! diye inledi.

Sonra hep birden sustular. Şimdi bu kamıştan evin içinde tek bir adam yokmuş gibi bir sessizlik vardı.

Burada bu işler olurken, şimşeğin güvertesinde Tevfik kaptan yerinde duramıyor, bir aşağı bir yukarı geziniyordu:

— Çocuklara ne oldu? Şimdiye kadar nasıl olsa su bulacaklardı! diye düşünüyordu.

Tekin kaptan, topları hazırlıyordu:

— Tevfik kaptan! dedi... Bir top atalım mı? Çocuklar bu işareti anlar da gelirler.

— Olur!!.

Tekin topu doldurarak ateşledi, top sesi uğuldayarak ortalığa yayıldı. Kamış evdeki esirler başlarını kaldırarak birbirlerine bakıştı yine ses çıkarmadılar! Haykırsalar bile ne kârı olurdu. Seslerini gemideki arkadaşlarına işittiremezlerdiya?!.

Tekin top patladıktan sonra etrafı dinledi. Ne gelen var, ne giden! Çıt bile çıkmıyordu.

Tevfik kaptan:

— Bir tane daha atın Tekin! dedi.

Top yeniden dolduruldu. Yeniden patladı. Bir daha bir daha bir daha! Tekin tam altı tane top patlattı. Bir şey yok. İkinci kaptan başını sallıyarak:

— Faydası yok Tevfik kaptan! dedi. Çocuklar herhalde bir yere yakalandılar!.

Tekin birdenbire Tevfik kaptanın kolunu sıkarak:

— Şuraya bakın Tevfik kaptan! dedi.

— Neriye?!.

Tevfik kaptan «Neriye» dedikten sonra dörtbir tarafına bakındı!

— İşte bir Malai kayığı! diye haykırdı.

— On tane, yirmi! otuz tane.. Daha da çıkıyorlar.

— Eyvah, Tanrı yardımcımız olsun!.

— Daha var —

TARZAN: 14

224 — Bu sırada askerlerden biri nasılsa arkadaşlarından ayrılarak Tarzanın bulunduğu ağacın altına doğru geldi. Tarzan bu Mısırlı askerin kendi ayağile tuzağa düştüğünü görünce çok sevinmişti. Yerinden kalkarak vaziyet aldıktan sonra yıldırım gibi askerin üzerine atıldı.

225 — Bu hareket o kadar ansızın olmuştu ki Mısırlı birdenbire palasını kavramaya bile vakit bulamamıştı. Boğazı Tarzanın kuvvetli bilekleri altında sıkıştıkça sıkışıyor, gözleri dışarıya fırlıyordu. Bir iki hırıltıdan sonra Mısırlı asker bir külçe gibi yere yıkılmıştı.

226 — Şimdi kendini daha kuvvetli, daha emin görüyordu. Elindeki oklarla oldukça uzun bir müddet daha kendini müdafaa edebilirdi. Jan Kursiyeyi kurtarmak için elinden her geleni yapacak, karşısına Mısır ordusu bile çıksa mutlaka galip gelecekti.

227 — Gece olmuştu. Tarzan bir ağacın üstünde kendisine yatacak, bir yer hazırladığı halde, Mısır askerleri ormanda ısrarla hâlâ kendisini arıyorlardı. Ay ışığile etraf gündüz gibi aydınlanmıştı.

228 — Sarı adam Tarzanı mutlaka bulmaya azmetmişti. Yanında panteri olduğu halde ağaçtan ağaca geziyordu. Maymuna benziyen Tarzanın yerden ziyade ağaç tepelerinde bulunabileceğini anlamıştı.

229 — İşte en sonra istediğine kavuşmuştu. Bir ağacın tepesinde Tarzan otlardan yaptığı bir yatakta her şeyden habersiz uyuyordu. Şimdi bu adamı kıskıvrak yakalıyabilirdi. Panterli adam elinde yayla Tarzanın yattığı yere doğru ilerlemeğe başladı.

230 — Hayvanın homurtusundan Tarzan gözlerini açınca önünde bu müthiş panterle karşılaştı. Gözleri birer ışıldak gibi parlıyor, yavaş yavaş soluyordu. Tarzanın uyku sersemliği henüz geçmemişti. İncecik bir dal üzerinde hayvanla kavgaya imkân yoktu.

231 — Şimdi altalta üstüste yuvarlanıyorlardı. Kimi panter, Tarzanı kuvvetli pençeleri altında hamura çeviriyor, kimi Tarzan hayvanı yumrukları altında hırpalıyordu. Panterin sivri tırnaklarından Tarzanın ötesi berisi kan içinde kalmıştı.

232 — Bu sırada Tarzan bir kolayını bularak aşağıdaki dallardan birine kendini atmayı düşündü ve attı. Panter avını kaçırdığını görünce kızgınlığından olduğu yerde tepinmeye başladı.

233 — Fakat çok geçmeden panter ikinci bir atılış daha yaparak tekrar Tarzanın üstüne hücum etti. Hiddetinden ağzı köpürmüş, uzun ve sivri tırnakları daha çok korkunçlaşmıştı.

234 — Tarzanı yakalıyamadıkça oradan oraya saldırıyor, acı acı kükrüyordu. Gözleri şimdi bir alev parçası halini almıştı. Tırnakları birer ok ucu gibi daha çok sivrilmişti.

235 — Fakat Tarzan da bir maymun gibi idi. Dallardan dallara perende atarak uzaklaşmak istiyor, fakat bir taraftan da gözucile panterin durmadan kendisini kovaladığını görüyordu.

236 — Bu sırada panter bir daldan bir dala atlarken duruşunu bulamıyarak aşağıda dolaşan Mısırlı askerlerin arasına bir gülle gibi düşüvermişti. Askerler panteri görünce Tarzanın çok uzaklarda olmadığını anlamışlardı.

237 — Tarzan aşağıya bakınca panteri gördü. Bulunduğu ağacın üzerinde güzelce durdu, sonra okluğundan bir ok aldı, yaya koydu ve ipi gerdi. Pantere güzel bir nişan aldı.

238 — Tarzan ipi bırakır bırakmaz ok, öyle bir:

— Vıınnn..

Ederek yaydan fırladı ki doğru uçtu, panterin böğrüne saplandı.

239 — Yaban hayvan yerlere serilmişti. Fakat Mısırlı askerler de Tarzanın bulunduğu yeri görmüşlerdi. Şimdi bütün askerler yaylarını sırtlamışlar, Tarzana nişan almaya koyulmuşlardı.

240 — Kaçmaya vakit bulamıyan zavallı Tarzan bir ok yağmuru karşısında kalmıştı. Göğsüne, bacaklarına gelen oklarla kendinden geçti, yayını çekemedi ve sağ göğsüne gelen bir ok onu sarstı ve..

241 — Son bir okunu bile atmasına vakit bırakmadan havada bir kere sallandı, sonra o da panter gibi yüksek dallardan bir gülle gibi yere düşerek panterin üstüne boylu boyunca uzandı.

— Bitmedi —

Keloğlan Dünya

Başından geçenleri bütün çocukların kahkahadan kırıla kırıla okudukları Kelo

— Geçen sayıdan —

Bu koltuk, Abrahamı şımarttı:

— Mister, Dadi nerde kaldi ya?.

Diye sordu.

Bu söz, kızcağızı öyle şaşırttı ki bana bakarak şaşkın şaşkın:

— Mister Dadi de kim kuzum! dedi.

Ne denir. Güldüm.

— Sizin yanınızda bir bayan vardı dedim. Ben şakacıktan arkadaşa onun kendisini görmek istediğini söylemiştim!

— Ha Dadım mı?

Bu sefer şaşkınlık sırası bana geldi.

— Onun adı Dadı değil mi? dedim.

Kız güldü:

— Hayır dedi. Bizde bizi büyüten,

— Onun adı Dadi değil mi? dedim.

— Sizde mi?

— Evet ben Mısırlıyım!

— Nasıl diye bağırdım. Siz Amerikalı değil misiniz?

— Hayır ben Mısırlıyım!

— Peki ne diye benimle ingilizce konuştunuz?

— Çünkü siz Amerikalı idiniz?!

İşte şimdi bende şafak atmıştı. Meğer benim Amerikalı sandığım kız da beni Amerikalı sanıyormuş, ayıkla pirincin taşını şimdi.

Artık doğru dürüst kendimi tanıtmanın sırasıydı.

— Ben de! diye söze başlarken

Kız, elimden tuttu, sözümü kesti:

— Geliniz, dedi, Dadım da bizi bekliyor!..

Kız önde, biz arkada başladık konuşmağa, bu işlere benden çok şaşan Abraham bir elile pantalonunu toplamağa çalışırken, sordu:

— Yeloğlan nerede yidiyoruz?..

— Şimdilik Mısıra kadar! dedim. Sonunu Tanrı bilir. Abraham içini çekti:

— Sonunu ben da biliyorum, dedi, Yamyamlara yidiyoruz.

KAPÇİNİ NERDE
Meydana çıkar

Şimdi siz bu Kapçini adını okuyunca şaşacaksınız! Bu da kim?.. Bu yazıya başlarken nasıl ben birdenbire yüzünü bile görmediğim cihan boks şampiyonu Tüney oluverdimse, Kapçini adını da öylece öğreniverdim.

Kız önde ben ve Abraham arkada geminin büyük salonundan içeri bir gülle gibi girdik.

Kız çevresine baktı. Elile köşeyi gösterdi:

— İşte dadım!.. dedi, bizi bekliyor!

Ben dadıyı önceden tanıyordum. Kocamış İngiliz karısını kendi kendine nişanlı eden Abraham ise üzüntüden çatlıyordu.

Dadıya doğru yaklaştık. Bizi görünce zavallı kadın ayağa kalktı. Daha uzaktan:

— Çok üzüldüm; nerede kaldınız?.. diye bağırdı. Boyu önündeki sandalyenin kenarına ancak yetişiyordu. Ta uzaktan yüzündeki çiller belli olan dadıyı görünce Abraham kolumu çekip sordu:

— Yeloğlan!

— Ne var?

— Bezin nişanli nerede?

— İşte!

— Bu anasi, kizi nereda?

Anlaşılan dadiyi pek kocamış bulunca kendi kendini avutmak için Abraham bu çareyi bulmuştu. Fakat bu sorgularile de artık benim canımı sıkmağa başladı. ğından işi kısa kesmeği doğru buldum.

— Bu işi çok uzattın! Evvelâ anasına hoş görün, terbiyeni, zekânı, belli et gözüne gir de bakalım sana kızını verir mi? dedim.

Bu sözüm her dense Abrahamı yatıştırdı. Masaya oturduk, bu sırada cazbant ta bir rumbaya başlamış, çiftler teker, teker kalkıyorlardı. Abraham büyük bir pişkinlikle:

— Yeloğlan başini açta dansa kalk

Demez mi?.. Bütün kanım tepem çıktı.

Çizen: ORHAN DOLON

AFACAN DÜNYAYI D

143 — Afacan, Topuz, Bilgin tekrar güverteye çıktılar. Çengelle astıkları korsana bakarak: «Sen de gününü göreceksin!» dediler.

144 — Bir çuval buldular. Afacan yavaş yavaş ipi gevşetti. Asılı adam şuvalın içine doğru inmeğe başladı.

145 — Oooh.. Korsan şimdi kıskıvrak çuvalın içine düşmüştü. Çinli şaşkınlıktan ellerini havaya açıyordu.

Şampiyonu

...ın yeni bir romanı. *Yazan : Aptullah Ziya KOZANOĞLU*

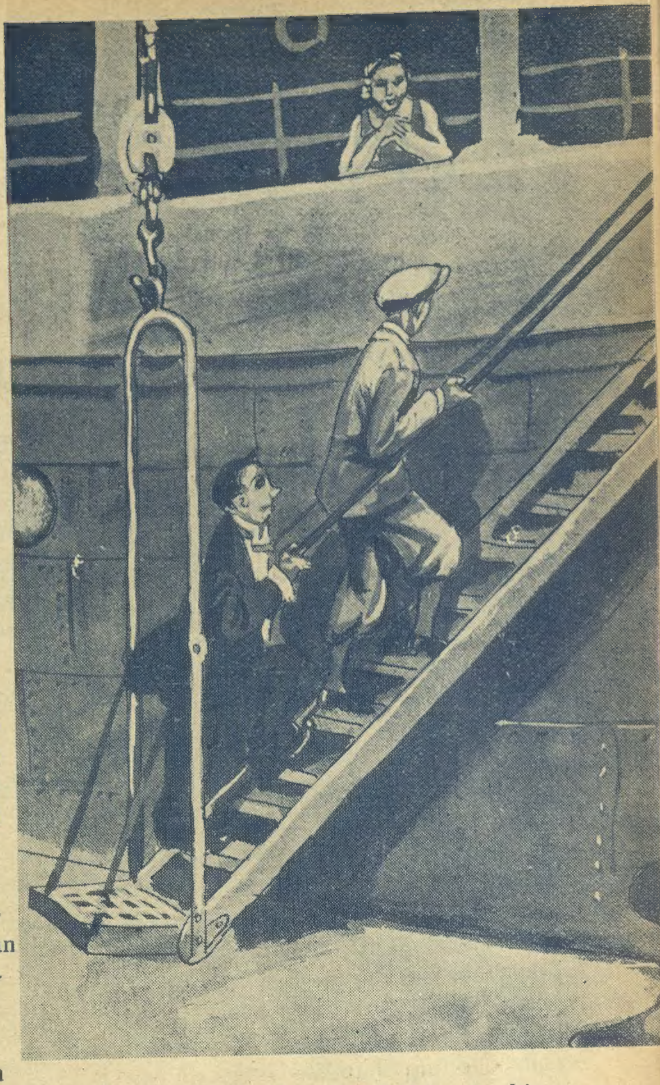

Başımda kasket bulunduğundan şimdiye kadar işi idare etmiş, elimle selâm vermiştim. Öyle ya beni cihan şampiyonu sanan kıza da başımın cascavlak olduğunu gösteremezdim ya, fakat ne olmuşsa olmuş ok yaydan çıkmıştı. Yalnız kaldığımız bir çağda Abrahamın bu edepsizliğini karşılamağı kendi kendime sağlamlaştırdıktan sonra kasketi açıp ayağa kalktım.

Zavallı kızın güzel gözleri bir kere tepeme takıldı. Sanki iki kızgın ok geldi, beynime saplandı. Meğer kızcağızın yüzü kadar huyu da güzelmiş, sanki hiç bir şey görmemiş gibi elimi tuttu, başladık dönmeğe, fakat çatık kaşlarımı, yuvasında dönen gözlerimi Abrahamdan ayırmıyordum.

Benim bu işe çok içerlediğimi anlıyan Abraham sağa baktı olmadı, sola döndü olmadı.

Sonunda dadının önünde sırıtarak dansa kaldırmağa kalkışmadı mı?.. Eh! Böyle edepsize böyle ceza gerek...

Dadı hiç ummadığı bu dilek karşısında ilkönce bir sendeledi. Şaşırdı, neyse arkadaşımın bu dileğini bir incelik sayarak kalktı.

Keyfinden ayakları yere güç değen Abraham kocaman frakını havada uçurarak döne, döne bana doğru geldi.

Artık kanım tepeme çıkmıştı. Bana yan gözle şaşı, şaşı bakan Abrahamın ardına biçimine getirip bir tekme attım.

Bunun kimse farkında olmadı ama gel gelelim Abrahamın ağzından hiç ses çıkmamasına rağmen ardından gene o garip sesi:

— Cav!.. diye bağırmaz mı?

Bu da ne?.. Geri döndük. Bir de baktım ki Abrahamın yine bir eli pantalonunda. Yüzü pancar gibi kıpkırmızı, dadı duyduğu sesten şaşırmış kalmış; bereket başka kimse farkında değil, benim durup Abraham sağa baktı olmadı, sola döndü

— Bir şey mi var? dedi.

— Hayır arkadaşım!.. dedim.

Daha ben bu sözü söylerken Abrahamın yüzü büsbütün kızardı. Arkasından birbiri ardısıra mantar tabancası patlayormuş gibi iki ses ortalığı inletti.

— Cav!.. Cav!..

Abrahamın gözleri döndü. Yuvasından dışarı uğradı. Kıpkırmızı yüzü yemyeşil oldu. Artık dadıyı, bulunduğu yeri filân düşünecek halde değildi. Dansı bıraktı, iki elini birden pantalonuna götürdü.

— Ay!.. diye bağırması bir oldu.

Gene iki Cavlama ile birlikte pantalonunun arasından siyah başlı beyaz bir şey evvelâ başını uzattı sonra fıldır fıldır iki tarafa bakarak bir yağlı kâğıt yırtılıyormuş gibi havladı.

— Cav!.. Cav!..

İşte şimdi Abrahamı şöyle kimseisz bir yerde elime geçirsem mutlak boğardım.

Dans durmuş herkes Abrahama ve karnından çıkan köpek yavrusuna bakıyordu.

Sanki çok güzel bir şeymiş gibi Abraham bu sokak köpeğini, pantalonunun içine sokmuş getirmişti. Uğursuz hayvan daha ilk işte kendini göstermişti.

— Daha var —

...LAŞIYOR

(GEÇEN SAYILARIN ÖZÜ)

Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin, kapalı oldukları Çinli korsan gemisinde dümenci bağlamışlardı.

146 — Üçü de koca çuvalı alarak anbara götürdüler. İşte bu gemi ile artık Çin ülkesine yanaşabilirler, kendilerini karaya atarlardı.

147 — Bilgin kaptan olmuştu. Gemiyi idare ediyordu. Afacan eline dürbünü almış, bakıyordu. Acaba nereye yaklaşıyorlardı?

148 — Dürbünden uzaklarda bir çinli köyü görünüyordu. Bilgin dümeni o yöne doğru kırdı. Gemi artık karaya yaklaşıyordu.

— Daha var —

Bir perbelik komedya

YARAMAZ KIZ KARDEŞ

OYNIYANLAR

Beral .... 6 yaşında
Solmaz .... 9 yaşında
Güzide .... 20 yaşında, çocukların teyzesi

[Yazlık bir köşkün bahçesi. Sağda solda ağaçlar, fundalıklar. Önde hasır koltuk, masa; saksılar.]

BİRİNCİ TABLO

Solmaz — Beral

Perde açılınca sağ yanda Güzide koltuğa oturmuş elindeki örgüye çalışıyor. Az sonra Solmaz gelir.

Solmaz — Güzide teyze!.. Teyze!..

Güzide — Ne var, Solmaz?..

Solmaz — Beral gözlerime kum attı!..

Güzide — Gene mi kavga?.. Sen ona ne yaptın?

Solmaz — Hiçbir şey yapmadım teyzeciğim.. Birlikte kumda oynuyorduk. Ben bir tünel yapıyordum. O da küçük teneke kovalarile oynuyordu. Birdenbire elindeki kürekle yüzüme kumları savurdu. İşte bak!...

Güzide — Doğru söylüyorsun ama; bunu durup dururken yapmadı ya.. Sen de onu kızdırmışsındır...

Solmaz — Teyzeciğim ona hiçbir şey yapmadım... Onun ne yaramaz olduğunu sen de bilirsin!...

Güzide — Yaramaz... Yaramaz!.. Bir yaramazdır tutturmuşsunuz... O daha altı yaşında bir yavrucak.. Sen ablasısın... Az aşağıdan alsan ne olur sanki?...

Solmaz — Öyle ya; hep ben aşağıdan almalı imişim.. Bunu boyuna işittiği için şımarıyor da bana yapmadığını bırakmıyor...

Güzide — Haydi sus artık.. Siz bir türlü geçinemiyeceksiniz.. Sanki kedi ile köpek.. Onu sevmiyen, çekemiyen sensin işte!...

Solmaz — Asıl o beni sevmiyor!...

Güzide — Öteki küçük arkadaşlarınla güzel güzel oynamasını biliyorsun.. Kardeşine gelince ne anlaşamıyorsunuz?. Bilmem ki...

Solmaz — Teyze sen de onun yaramazlığına inanmak istemiyorsun ki... Bir gün kendi gözlerinle göreceksin de, bana o vakit hak vereceksin!.

Güzide — O gün gelinciye kadar sen git te kız kardeşinle oyna bakayım. Hem sakın onu ağlatayım deme...

Solmaz — Onu ağlatmağa lüzum yok ki... Kendi kendine ağlar.. (Sol taraftan çıkıp gider)

İKİNCİ TABLO

Güzide — sonra Beral — daha sonra Solmaz

Güzide — Ah bu çocuklar!.. Hiç durmadan didişiyorlar!.. Peki ama, hepimiz de böyle değil miydik?.. (Beralın kolislerde ağladığı duyulur) İşte gene kavga etmişler.. (Ayağa kalkar, sağa doğru yürür buradan Beral ağlıyarak sahneye girer)

Beral — Öhhö!.. Öhhö!... Güzide teyze.. Güzide teyze!..

Güzide — Ne var? Ne oldu?

Beral — (Hep ağlıyarak) Solmaz ablam ağzıma bir avuç kum attı!

Güzide — Olur iş değil! Ne yaramaz çocuklarsınız?.. Sizi bir dakika yalnız bırakmağa gelmiyor.. Tükür hele Beral tükür! Ağızda kum?.. İnanılacak iş mi bu? (Sola doğru bağırarak) Solmaz!.. Gel buraya!.. (Gene Berala doğru dönerek) zavallı çocuğum.. O ablan olacak yok mu? Yaramazlığı hep senin yaptığını söylüyor...

Solmaz — (Girerek) İşte geldim; teyze!..

Güzide — Şimdi de suçu kardeşine atamazsın ya?...

Solmaz — Niçin teyze?

Güzide — Niçin de ne demek oluyor? Öyle suçsuz gibi durma bakayım... Beralin ağzına kim kum attı.

Solmaz — (Şaşmış kalmış gibi) Ne?.. Ben mi?...

Güzide — Bunu kendiliğimden uydurmadım ya!.. Kardeşine bak... Ağzı hâlâ kum dolu!..

Solmaz — Ben yapmadım teyze!..

Beral — (Ağlıyarak) Sen yaptın.. sen!..

Solmaz — Yalancı!..

Güzide — Ağzına kendi ellerile kum koyduğunu da söyliyemezsin a!..

Solmaz — Niçin söyliyemiyecekmişim. Yerden bir avuç kum aldı; benim yapma etme dediklerime kulak bile asmıyarak, ağzına doldurdu!...

Güzide — Doğru mu Beral?

Beral — Yalan teyze, yalan!.. Kumu alıp yüzüme doğru atan, o!.. (Ağlar)

Solmaz — Bana azar işittirsin diye yalan söylüyor; teyze!... Seni yalancı yaramaz, seni!..

Beral — Yaramaz sensin!..

Güzide — Beni dinle Solmaz.. Eğer bir daha yaparsan babana söylerim ha!..

Solmaz — Teyzeciğim ben birşey yapamadım.. O yalan söylüyor işte!...

Güzide — Haydi bakayım: Gidin uslu uslu oynayın. Sizi gözetlemekte olduğumu da aklınızdan çıkarmayın. (Solmazla Beral soldan çıkarlar)

Solmaz — (Çıkarken kardeşine) Niçin yalan söylüyorsun? Ben sana kum attım mı hiç?...

ÜÇÜNCÜ TABLO

Güzide, sonra Solmaz

Güzide — Çocuğun böylesini de görmedim!.. Ağızda kum? Handise boğulacak!.. Onları görebileceğim bir yere otursam, fena olmıyacak!..

Solmaz — (Soldan girerek) Teyze!.. Güzide teyze!...

Güzide — Ne istiyorsun? Niçin kardeşinin yanında durmuyorsun?

Solmaz — Size birkaç söz söyliyecektim de!...

Güzide — Ne söyliyecek mişsin bakalım?

Solmaz — Çok üzülüyorum teyzeciğim..

Güzide — Kardeşinin canını yaktığın için üzülüyorsun değil mi?

Solmaz — Hayır teyzeciğim öylesi değil!.. Çünkü ben ona birşey yapmadım ki.. Bana inanmıyorsunuz da, onun için çok üzülüyorum! Kardeşim uslu olsa, onu ne kadar seveceğim bilseniz!..

Güzide — Aldırış etme, çocuktur!

Solmaz — Evet aldırış etme ama; öyle yalanlar uyduruyor ki hep azar işitiyorum.. Teyzeciğim siz şöyle bizi görebileceğiniz bir yere otursanız da, ikimizi de gözetleseniz... Bunu söylemek için gelmiştim!... Hangimiz yaramazlık yaptığını kendi gözlerinizle görmüş olursunuz!.

Güzide — Peki, öyle olsun ama; benim gözetlediğimi bildiğin için uslu durur bir şey yapmazsın ki!...

Solmaz — Bana niçin inanmak istemiyorsunuz teyzeciğim? Sözüme güvenemiyor musunuz?

Güzide — Güvenmek isterim. Ancak bunu bana ispat etmelisin!..

Solmaz — Olur teyzeciğim.. İşte ben kum bahçesine gidiyorum. (Soldan çıkar)

DÖRDÜNCÜ TABLO

Güzide sonra Beral daha sonra da Solmaz

Güzide — Hangisine inanmalı bil-

mem ki?.. İkisini de ayrı ayrı dinlerseniz dünyanın en uslu, en kibar çocukları!. Hele şu Solmazın dediğini yapayım.. (Sol taraftan gözetliyebilmek için iskemlesini o yana doğru çeker) beni görecekler ama, Beralın arkası dönük, buraya bakmıyor bile. Solmaz da kendi kendine oynuyor. Biraz bekliyelim de görürüz. Sakın boş yere yorulmuş olmıyayım? İkisi de uslu uslu oynıyacaklar; ben de bir şey öğrenemiyeceğim.. Hele bakın hele! Beral depreşiyor.. Bu da ne? Burnunu kumla ovuyor.. Nasıl eğlence bu? Hah!.. İşte buraya doğru geliyor! Kalkayım da eski yerime gideyim...

Beral — (Ağlıyarak soldan girer) Güzide teyze! Teyzeciğim!..

Güzide — Bak gene ağlıyorsun? Ne oldu?

Beral — Ablam ağzıma yeniden kum attı!

Güzide — (İnanmamış bir biçimle) sahi mi?...

Beral — Sahi ya!.. Dilimin üstüne bak!.. Tükürüyorum işte.. Kumları görmüyor musun?..

Güzide — (Soğukça) Evet görüyorum...

Beral — Onu azarlıyacaksın değil mi? Babama da söyliyeceksin!

Güzide — Dediğini yaparsam sevinecekşin değil mi?

Beral — Sevinirim ya; teyze!..

Güzide — (Kolundan tutup tartaklıyarak) Seni küçük yaramaz seni!...

Beral — (Birdenbire şaşırıp ağlamaktan vaz geçerek) Niçin teyzeciğim!..

Güzide — Sus diyorum sana, arsız, yalancı çocuk! Babana asıl seni söyliyeceğim!.. Hele bekle de görürsün...

Beral — Teyzeciğim!. Ablam yaptı!..

Güzide — Utanmadan yalan da söylüyorsun ha?.. Yüzünü kumlara soktuğunu kendi gözlerimle gördüm. Bir de gelmiş bana ablanı şikâyet ediyorsun değil mi?

Solmaz — (Soldan girerek) Teyze Beralı azarlamayınız!

Güzide — Nasıl azarlamıyayım.. Ona ne ceza versem az gelecek!...

Beral — (Yan gözle ablasına bakarak) Şimdi sevinirsin ha!...

Solmaz — Aldanıyorsun Beral; kardeşim! Hiç te sevindiğim yok.. Üzülüyorum; teyzemin söyledikleri beni üzüyor!.. Bak suçunu bağışlaması için yalvarmağa geldim...

Beral — Suçumu bağışlaması mı?

Solmaz — Öyle ya... Benim yüzümden seni azarlıyor.. Seni gözetlemesini söyliyerek hangimizin yaramaz olduğunu kendi gözlerile görmesini istedim.

Yaramazlığı ben yapmıyordum işte. Hep sen yapıyordun.. Bu sefer bağışlarsa belki bir daha yapmazsın!... Anladın mı şimdi?..

Beral — (Küskün) Beni bırak!...

Güzide — Buraya bak Beral!.. Sen küçüksün ama, başkalarına zarar verecek kadar yaramazsın... Demek ki kötülüğe aklın eriyor.. Bunu bile bile yapıyorsun!.. Bak ablan ne iyi yürekli? Öyle değil mi?...

Beral — Evet !..

Güzide — Öyle ise ablanı sevmelisin! Hem kimseye karşı kötü olmamalısın.. Anladın mı?

Beral — (Hâlâ küskün) Hım.

Solmaz — Haydi benim küçük Beralım!.. Gül bakayım...

Beral — Evet (gözlerinden yaş akar) Beni affediyor musun abla?

Solmaz — Affetmez olur muyum? Gel öp beni (kucaklaşarak öpüşürler)

Güzide — Oh ne iyi. Hep böyle gitse ne iyi olurdu?..

(Perde iner)

AHMET EKREM

ŞARLO HİNDİSTANDA: 2

7 — Şarlo bu sürünün tam ortasına düştü. Kral on üçüncü Ki-ju-o-Yoyo gibi bunlar ağızlarına düşen avın semizlemesini bekleşecek yaratıklar değildi. Hemen saldırdılar. Bizim Şarloyu kuru gürültüye papuç bırakan adamlardan sanmayınız. En atak balığın çenesine tekmeyi indirdiği gibi bütün dişlerini sapır sapır denize döktü.

8 — Bu kertede vapurun güvertesinden denize bir halat salıvermişlerdi. Şarlo halata sarıldığı gibi yeni baştan vapura tırmandı. Güverteye varır varmaz kaptan sevinerek bağırdı:

— Hele, hele aklın başına gelebildi. Şimdi artık uslu uslu otur bakalım.

Şarlo da karşılık vermekten geri kalmadı:

— Köpek balığına ne yaptığımı gördün ya!... Senin yamyamına da bundan daha iyi davranmıyacağımı bilesin ha!..

Oldukça iyi geçen altı haftalık bir yolculuktan sonra, gidilecek yere varıldı. Şarlo karaya çıkarılarak kral on üçüncü Ki - ju - o-Yoyo cenaplarına takdim edildi. Şarlo bu biçimsiz adamı görür görmez:

— İşler hiç te iyi olacağa benzemiyor. Herif daha şimdiden beni gözlerile yutacak.. Vay canına be!...

9 — Yengeç adlı yatın bomboş gibi olan adanın yalılarına yanaşması burasını oldukça şenlendirdi. Kral on üçüncü Ki - ji - o Yoyo kaptanla gemicilere bir ziyafet çekti. Yemeklerin hepsi ot ve ağaç köklerinden başka bir şey değildi. Birkaç gün sonra midesine indireceği Şarlonun önüne bol bol yemek koydu.

10 — Şarlo bu hakana baş yemek olmağa yanaşmak niyetinde değildi. Arasıra onun sivri dişlerine ve mağaraya benzeyen çukur karnına bakarak:

— Son saatlerimi şu obur mağarada geçirmemek için elimden geleni yapacağım. Diyerek söyleniyordu.

—Daha var—

TIMARHANE KAÇAĞI

— TİYATRO: 3 PERDE —

YAZAN: . . . . NECDET RÜŞTÜ

(Tiyatro : 3 Perde)

Yazan .... *Necdet Rüştü*

BİRNCİ PERDE

[Tablo : Bir akıl hastanesinin doktorlara mahsus odası. Her gece bir doktorun hastaneyi beklemesi lâzım geldiğinden, bir doktor odaya girer. Nöbeti biten diğer doktor gitmeğe hazırlanır:]

Gelen Doktor

O kadar uykum var ki... Bu, ne yorucu hayat!..

Giden Doktor

Gardiyanlar bekliyor, kanepeye uzan, yat,
Oturacak değilsin sen onlarla beraber!..

Gelen Doktor

Doğru!.. Birşey olursa, bana verirler haber!..

[Doktorun biri gider. Nöbetçi doktor muayene odasının içindeki küçük bir kapıyı açıp, yatmak üzere, bitişik odaya kapanır:]

İKİNCİ PERDE

[Boş kalan odaya nasılsa kovuşundan kaçan bir deli girer. Bu: Çıldırıp birkaç hasta öldürdükten sonra, hastaneye kapatılan bir deli doktordur. Korkunç ve fırlak göz bebeklerile etrafı gözetler, ve içeri giden doktorun bıraktığı gömleği arkasına, gözlükleri de gözüne takar:]

DELİ

Ben baş profesörüm, bunlar doktor mu sanki...
Ben doktorluk ederim fırsat buldum mademki!..

[Bu sırada kapı açılır, hastaneye yeni geldiği için henüz doktorları tanımıyan bir hasta bakıcı içeri girer:]

HASTA BAKICI

Bay doktor!.. Biri geldi, sizi görmek istiyor!..

DELİ

Beni ne yapacak mış?..

HASTA BAKICI

— Bir hastamız var.. diyor!..
Evleri yakındaymış, gidip bakın ne olur!..

DELİ

Peki!.. Her hastalığın fen devasını bulur!..

[Deli dolaplarda bulduğu âletleri ve bıçakları bir çantaya doldurur. Dışarı çıkar ve beş dakika sonra elinde, bilinmez bir ilâçla dolu bir şişe ile gelir. Uyuyan doktorun palto ve şapkasını giyip gider.]

ÜÇÜNCÜ PERDE

[Orta halli bir evin bir yatak odası. Bir kadın karyolada yatmaktadır. Başucunda hastayı bekliyen kızı ve damadı vardır. Deli doktorla, kocası içeri girerler:]

HASTANIN KOCASI

Bay doktor!.. İşte hasta.. Bir haftadır yatıyor,
Ne geçerse eline etrafa fırlatıyor!..
Kızımla, damadımla verdik yıllarca emek,
Fakat yediremedik bir lokma bile yemek!..

DELİ

Pek âlâ!.. Onu yalnız muayene edelim,
Siz dışarı çıkınız...

ODADAKİLER

Baş üstüne gidelim!..

[Herkes dışarı çıkar. Deli hastaya yaklaşır:]

DELİ

Hey, bayan!. Kalk bakalım. Put gibi durma böyle,
Devanı bulacağım, şikâyetini söyle?..

[Hasta baygın bir halde yattığından, hiç sesini çıkarmaz. Deli bunun üzerine kızar. Çantayı açıp bıçakları çıkarır ve bıçağın ucunu hastanın koluna dokundurur.]

HASTA

[Gözlerini açarak:]

Yetişin.. Kesiyorlar.. Usturalar, bıçaklar..
Allahım, diri diri beni doğrıyacaklar!...

[Dışarıdakiler bu ses üzerine, dayanamayıp içeri koşarlar. Fakat deli büsbütün zıvanasından çıkmıştır. Kadına bağırır:]

DELİ

Anlaşıldı.. Yapmalı sana bir ameliyat:
Akıl sinirin kopmuş.. Çabuk arka üstü yat!..

HASTANIN KIZI

Bay doktor!.. Siz bu işten kuzum şimdi vazgeçin,
Onu susturmak için başka bir çare seçin!..

DELİ

[Getirdiği dolu şişeyi çıkararak:]

Pek âlâ!.. İçireyim hastaya bu ilâçtan,
Hemen iyi edecek geçmeden fazla zaman!..

[Bu esmer renkli sudan yarım bardak hastaya içirir. Sonra odada olanlara dönerek, şu sözleri söyler:]

DELİ

Bu ilâcı her yerde kabil değildir bulmak,
Siz de, istiyorsanız, içiniz birer bardak:
Tasadan, sıkıntıdan hemen kurtulursunuz,
Yüreğiniz açılır, ferahlık bulursunuz!...

[Deli, odadakilerin hepsine bu sudan birer bardak içirir. Herkes suyun fena tadından yüzünü buruşturur.]

DELİ

[Bir kahkaha atarak:]

İçinde çok şeyler var.. Bulamazsınız bunu:
Çünkü size içirdim ben bulaşık suyunu!...

[Odadakilerin bağırarak dışarı koştukları sırada, son perde iner..]

NECDET RÜŞTÜ

CANGAZA ile PALAVUZ

— Cangaza!..

— Ne var Palavuz..

— Ahh.. Ne var, ne yok bakalım?.

— Çok şey şey var Palavuz.. Geçen yıl ava çıkmıştım. Fakat ona at, buna at derken saçmasız kalmıştım. Tam bu sıra aksi gibi karşıma kıvrım kıvrım boynuzlu bir erkek geyik dikilmez mi? Şaşırıp kalmaktansa acele ile aşırdığım turfanda kirazların çekirdeğini saçma yerine barıt namlusundan içeri doldurmuştum. Hemen tam alnının ortasına nişan alarak ateş etmiştim..

— Bunları biliyoruz canım..

— Geyik sendeler gibi oldise de sonra rüzgâr gibi uçup gitti.

— Bunda yenilik ne var?.

— Dur.. Dün de ava çıktım. Bir de ne göreyim. Kocaman, heykel gibi bir geyik karşıma çıkmasın mı? Başında üç, üç buçuk metrelik kiraz ağaçları boynuzlarının arasından çıkmıştı. Hemen ateş ederek tek bir kurşunla yere serdim geyiği... Yanına gittiğim vakit bir taşla iki kuş vurduğumu anladım. Çünkü boynuzlarının arasındaki kirazlarla susuzluğumu da gidermiştim.

— !!!!...

— GRİMDEN — MASAL

FALCIBAŞI

Eski çağlarda insanlar bilgisizliklerinden ötürü olmıyacak şeylere inanırlardı. Falcıların, bakıcıların yalanlarını doğru sanırlardı. Onların kurnazca dalaverelerine kendilerini kaptırırlardı. « Okumuş adamlar, bilgin kişiler » diyerek onlara bol bol para verirlerdi.

İşte o zamanlarda yoksul ve bön [*] bir köylü vardı. Karısı ile beraber mini mini bir kulübede yaşardı. Tarlasında yetiştirdiği şalgamları yiyerek ve kendilerinden artanlar dağdan indirdiği odunları satarak güçlükle geçinirlerdi.

Adamcağızın bönlüğü gerçekten pek ileride idi. Olmıyacak şeylere hemen inanırdı. Bu hale karısının çok canı sıkılırdı. İkide birde ona:

— Şalgam yiye yiye şalgam kafalı olmuş adam, derdi.

Bu yoksul ve bön köylü birgün birkaç şalgamla dört, beş parça odunu eşeğine yüklüyerek şehire indi. Saatlarca dolaştıktan sonra hepsini üç kuruşa satabildi. Avucundaki parayı sıkı sıkı tutarak kulübelerine en lüzumlu olan şeyi almak için çarşıda dolaşmağa başladı. O sırada gözü küçük bir dükkâna ilişti.

Dükkânın içinde sakallı bir adam bağdaş kurup oturmuştu. Önünde kocaman bir tepsi duruyordu. Tepside tavuk dolması, baklava gibi çok güzel yiyecekler vardı. Adamın kaşıkladığı çorbada da miş kokulu bir duman çıkıyordu.

Sabahtanberi ağzına birşey koymayan zavallı köylü adamın yediği güzel yiyeceklere yutkunarak baktı. Sonra; yazın kurusunu, kışın tazesini yedikleri şalgamları düşündü. Kendi kendine « Acaba bu adam nasıl para kazanıyor? » diyerek gözlerini dükkânın içinde ve dışında gezdirdi.

Dükkânın içinde eşya olarak yalnız bir minder vardı. Dışında kocaman bir tabelâ asılı idi. Tabelânın üstünde de iri harflerle « FALCIBAŞI » yazılı idi.

Köylü dayanamadı. Yavaş yavaş dükkâna doğru gitti. Başını kapıdan içeriye uzatarak:

— Sen iyi bir adama benziyorsun. Ne olur bana söyle. Böyle tavuk dolması, baklava yiyecek kadar parayı nereden buluyorsun?. Ben her gün şalgam yemekten bıktım, diye yalvardı.

[*] *Saf içli.*

Adam bir dön köylü yakaladığını hemen anladı. Bu Önemli [*] sırrı bildirmek için pazarlığa girişti. Köylüden birçok para istedi. En sonunda zavallının eşeğine razı oldu.

Adam eşeğini dükkânın arkasındaki ahıra bağladıktan sonra köylünün kulağına iğildi. Sanki yanlarında yabancılar varmış ta onların duymasından korkuyormuş gibi usul usul:

Önce evini barkını satarsın,
Küçük güzel bir dükkân açarsın,
Sonra büyük bir tabelâ asarsın,
Üzerine « Falcıbaşı » yazarsın.
Parasını hırsızlara çaldıran,
Malını başkalarına kaptıran,
Zenginler soluğu sende alırlar,
«Paramızı bul» diye yalvarırlar.
Sen de güzel bir yalan uydurursun,
Ceplerini altınla doldurursun.

Dedi, ve başka birşey söylemeden köylüyü kapıdan dışarıya attı.

Zavallı köylü gözbağıcı ustalığı ile eşeğinin birdenbire elinden gidişile şaşırıp kaldı. Büyülenmiş gibi sersem sersem kulübesinin yolunu tuttu. Fakat karısı ile karşılaşınca aklı başına geldi.

Çünki kadıncağız eşeğin elden gittiğini duyar duymaz avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Şalgam beyinli herif, git buradan! Diyerek onu kulübeden koğdu.

Köylü o geceyi tarlada, şalgamların arasına uzanarak geçirdi. Gerçekten karısının dediği gibi yanıbaşındaki şalgamlardan hiçbir ayrılığı yoktu. Bu haller ona çok dokundu. Sabah olur olmaz iri bir odunu omuzuna vurdu. « Ne olursa olsun, ya eşeğimi alırım, ya herifi döve döve öldürürüm, yahut ta bu işte kendim geberirim »diyerek yola çıktı.

Falcıbaşı köylüyü elinde kocaman bir sopa ile karşısında görünce çok korktu. « Sen biraz burada dur, eşeğini getireyim » diyerek ahıra geçti ve hayvana atladığı gibi arka kapıdan sıvıştı.

Köylü Falcıbaşının minderine oturdu. Sopasını yanına uzatarak epi bekledi. Aradan dakikalar, saatlar geçtiği halde Falcıbaşı geri dönmüyordu. Besbelli ki eşek te meydana çıkmıyordu.

En sonra köylü Falcıbaşının kaçtığına karar verdi. Kendi kendine:

— Ben de o gelinceye kadar buradan gitmem. Şalgam tarlasında yatacağıma burada yatarım, dedi.

[*] *Mühim.*

O sırada dükkânın önünde iki tane güçlü, kuvvetli atlı durdu. Hemen hayvanlarından inip köylünün yanına geldiler.

— Bay Yakutun hazinesini soydular. Kalk, saraya gideceğiz. Hırsızları ve çalınan eşyayı bulacaksın!. Dediler.

Köylü şaşırdı:

— Ben Falcıbaşı değilim, dedi.

Adamlar hemen kaşlarını çattılar:

— Haydi oradan, yalan söyleyip durma!.. Bay Yakuta karşı hiç kimse nazlanmaz. Bol para vermezler diye mi korkuyorsun?. Hem biz seni almadan bir yere gidemeyiz. Yoksa Bay Yakut bizi yanından kovar, dediler ve köylünün kollarına yapıştılar.

Zavallı köylü kollarını kurtarmağ çalışarak:

— Yahu beni nereye götürüyorsunuz? Durun eşeğimi alayım!. Diye bağırdı.

Adamlar demir gibi pazılarile köylüyü kucakladılar. « Eşeğine lüzum yok » diyerek yedek getirdikeri ata bindirdiler. Sonra biri sağına, öbürü soluna geçerek yola düzüldüler.

Bay Yakut çok zengin bir adamdı. Yüzlerce evleri, köşkleri vardı. Uşaklarının sayısı on bine varırdı. Oturduğu yer gerçekten kocaman bir mermer saraydı. Böyle bir saray nice krallarda yoktu.

Üç yolcu akşama doğru bir tepeyi aşınca sarayla karşılaştılar. Altın kaplı kubbesi batan güneşin ışığı ile parıl parıl parıldayordu. Pencere kenarlarındaki, kapı üstlerindeki beyaz mermer gömülü yakut taşlar birer kırmızı fener gibi yanıyorlardı.

O ülkede yaşıyan ihtiyarların sözlerine bakılırsa Bay Yakut zenginliğini babasının zamanında bulunan bir yakut madenine borçlu idi. Bu yüzden kendisine Yakut adı takılmıştı. Ve birçok yerlerini de bu değerli taşlarla süslemişti.

Köylü gözlerini önündeki bu görkemin [*] karşısında ağzı bir karış açık olarak aptal aptal ilerledi. En sonunda tam üç yüz basamaklı mermer bir merdivenin önünde durdular. Atlarından inip kapıya doğru çıktılar.

(Öteki yüze geçiniz)

[*] *İhtişamın.*

Köylü artık eşeğini fılân unutmuştu. Her gördüğünü iyice aklına yerleştirmek istiyordu. Bunun için basamakları birer birer sayarak çıktı. Kapıdan geçince kocaman bir mermer salona girdiler. Ortadaki büyük havuzun bin ağızlı kehribar fıskıyesinden sular fışkırıyordu. Tavanda sallanan asmanlardan [*] cam yerine sahici elmaslar sarkıyordu.

Vakit çok geç olduğu için Bay Yakut yemek salonuna geçmişti. Tam sofra başına oturduğu sırada Falcıbaşının geldiğini bildirdiler. Bay Yakut bu habere pek sevindi. Adamlarına:

— Hemen buraya getirin, dedi.

Köylü yemek salonuna girdiği zaman şaşkınlığı bir kat daha arttı. Altın kaplı yuvarlak bir masanın üstünde öyle güzel ve türlü türlü şeyler duruyordu ki bu kadar çok cins yiyeceği koca bir şehirin bütün dükkânlarında bulmak pek güçtü. Sonradan işittiklerine bakılırsa o gece gümüş tabakların içinde gördüğü ve ismini bilmediği yemişlerin arasında beş aylık uzak ve sıcak ülkelerden getirilmiş olanları bile vardı.

Bay Yakut:

— Buyurun, Falcıbaşı!..

Diyerek köylüyü esenledi, ve onu karşısına oturttu.

Bay Yakutun hazinesini soyanlar kendi adamlarından üç kişi idiler. Falcıbaşının saraya geldiğini duyunca çok korktular. « Bakalım bu adam gerçekten bizi bilecek mi? » diyerek onu göz altında tutmak istediler. Bunun için içlerinden bir tanesi hemen yemek götüren hizmetçinin önüne geçti. Elinden tabağı alıp içeriye girdi.

Falcıbaşı galiba otuz altı saattenberi birşey yememişti. Karnı zil çalıyordu. Yemeklerin, yemişlerin kokusu içine baygınlıklar veriyordu. Bu yüzden gözlerini uşağa dikti. Bir cennete benzeyen bu yerde yiyeceği yemekleri yutkunarak düşündü, ve sonra sayısını unutmamak için:

— Gel bakalım, bu birincisi, diye mırıldandı.

Uşak bunu duyunca az kalsın elindeki tabağı düşürüyordu. Salondaki işini bitirir bitirmez hemen dışarıya çıktı. Arkadaşlarını bulup:

— Eyvahlar olsun, herif bizi yakalayacak. Beni görür görmez « İşte birincisi» diye mırıldandı, dedi, ve korkusundan zangır zangır titremeğe başladı.

Bunu duyan iki uşak arkadaşlarına inanmak istemediler. İçlerinden bir tanesi « Durunuz bu sefer de ben gideyim » diyerek ikinci yemeği götüren hizmetçinin önüne geçti. Elindeki tabağı alıp içeriye girdi.

Yeni yemek geldiğini gören köylü besbelli ki sayısını unutmadı. Uşak sofraya yaklaşırken o da:

— Gel bakalım, bu ikincisi, diye mırıldandı.

İkinci uşak ta az kalsın elindeki tabağı yere düşürüyordu. Salondaki işini bitirir bitirmez dışarıya çıktı. Arkadaşlarını bulup:

— Bu herif gerçekten bizi yakalıyacak, benim de ikinci olduğumu bildi, dedi.

Üçüncü uşak artık arkadaşlarının doğru söylediklerine inanmakla beraber Falcıbaşıyı bir kere de kendi duymak istedi. Hemen üçüncü yemeği götüren hizmetçinin önüne geçip tabağı elinden aldı ve salona girdi.

Köylü bunun da yüzüne ve sonra ellerine dik dik baktı. Uşak tabağı sofraya koyarken:

— Gel bakalım, bu da üçüncü, demeği unutmadı.

Diğer taraftan Bay Yakut Falcıbaşıya dikkat ediyordu. Onun aptal halini, bir karış ağzını görerek kendi kendine « Bu adam çalınan mallarımı nasıl meydana çıkaracak! » diye düşünüyordu. Bir aralık Falcıbaşıyı sınamak istedi. Bunun için aşçıbaşıya gizli bir haber gönderdi. O zamana kadar sarayında görmediği ve yemediği bir yemek hazırlayıp üstü kapalı olduğu halde hemen yukarıya getirmesini bildirdi.

Aşçıbaşı bu heberi alır almaz şaşırıp kaldı. « Bayımızın şimdiye kadar yemediği yemeği hemen nerede bulayım? » diye düşündü. Bereket versin çok geçmeden güzel bir çare buldu. O sabah çıraklar ustalarına « Köylerimizden çıkalı şalgam yemedik. Göreceğimiz geldi » demişlerdi, ve bir tencere şalgam pişirmişlerdi. Bay Yakut ta her halde bu yemekten hiç yememişti.

Aşçıbaşı hemen bir tabağa şalgam koydu. Üstünü kapatıp yemek salonuna götürdü.

Bay Yakut tabağın içindekinin ne olduğunu usullacık aşçıbaşıya sorup öğrendikten sonra köylüye döndü:

— Falcıbaşı, bu kapağın altında ne var!. Bil bakalım!. Dedi.

Sade sofraya konan yemekleri sayan ve tıka basa karnını doyurmağa çalışan köylü birdenbire afalladı. Şapa oturduğunu anlıyarak ellerile başını tuttu, ve kendi kendini payliyarak:

— Ah, benim bu şalgam kafam!.

Dedi.

Bay Yakut «şalgam» kelimesini duyar duymaz:

— Okay!.. Bin yaşa Falcıbaşı, bildin, diyerek bağırdı.

Besbelli ki bu iş sarayın her tarafına yayıldı. Uşaklar, hizmetçiler birbirlerine Falcıbaşının çok bilgin ve usta bir adam olduğunu söylediler. Bunları duyan üç hırsız arkadaş ta korkudan ayakta duracak hal hiç kalmadı. Falcıbaşı yatmak için odasına çekildiği zaman hemen yanına geldiler:

— Hazineyi biz soyduk, ama bizi yakalattırma!. Cezamız pek büyük olur.. Sana istediğin kadar para veririz, dediler.

Köylü bu itirafa hem şaştı, hem sevindi. Her birinden birer kese altın aldıktan sonra:

— Çaldıklarınızı buraya getirin!. Dedi.

Uşaklar çok geçmeden birer çuval getirip Falcıbaşının odasına koydular. Ertesi sabah Bay Yakut çalınan eşyayı köylünün odasında görünce şaşırıp kaldı:

— Bir gecenin içinde bunları nasıl buldun? dedi.

Köylü cevap verdi.

— Fala baktım, nerede olduklarını anladım. Okudum, üfledim buraya getirdim.

Bay Yakut merakla sordu:

— Kim çalmıştı?. Hırsızlar ne oldu?.

— Kim olduklarını bilmiyorum ama falıma bakarken yakalanacaklarından korktuklarını ve gece yarısı kaçarlarken bir derede boğulduklarını gördüm.

Bunun üzerine Bay Yakut Falcıbaşıya bir torba altın verdi. Adamcağız hiç yoktan birdenbire zengin olmuştu. Herhalde şimdi, eşeğini kapan dolandırıcı falcıdan daha çok parası vardı. Güle güle kulübesine geldi Karısının önüne altınları boşalttı:

— Sen de şalgam kafalı olsaydın da bunları kazansaydın!.. Diye bağırdı.

Bundan sonra; eski yoksul, yeni zengin köylü « Falcılık iyi şey ama her zaman hırsızlar yanıma gelmezler, çaldıklarını önüme koymazlar » diye düşündü. Bir daha kendisini yakalayıp falcılık yaptırmamaları ve bu yüzden başına bir felâket getirmemeleri için tasını tarağını topladı. Bir aylık uzakta zümrüt ovalı güzel bir ülkeye gitti. Kocaman bir çiftlik satın aldı. Karısiyle beraber ölüncüye kadar varlık içinde yaşadılar. Bir daha ağızlarına hiç şalgam koymadılar, fakat zenginliklerinin sebeplerinden biri de o olduğu için akıllarına her geldikçe derin bir saygı ile andılar.

Bayan Nine

[*] *Avizelerden.*

Bu haftaki bilmecemiz kelimelidir. Zarflarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (İst. posta kutusu 617 Afacan 26 ncı bilmece işmeni) adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Soldan sağa doğru:

1 — Yerden biten büyük yeşillik. 2 - Musikide bir ses. 3 - Saatlerin düzeltilme işi. 4 N. D. harfleri. 5 - Yemek. 6 - İsim. 7 - Yiğit. 8 - Kullanılmamış toprak, açık yer. 12 - İnsan. 13 - İnek yavrusu. 14 - Hayvanları tüfekle veya kapanla yakalama işi. 15 - Çok büyük. 16 - Vermek mastarından ver, ver'in aksi.

Yukarıdan aşağıya doğru:

1 — Bir mastar. 7 - Parça. 9 - Saha, meydanlık. 6 - Bal yapan hayvan. 10 - Asma sarılmak için yapılmış çatı. 11 - Nota. 12 - Dört tarafı su ile çevrili toprak. 17 - Ramazanlarda çalınır. 18 - Zaman. 19 - Nota. 20 - Yenir bir yeşillik.

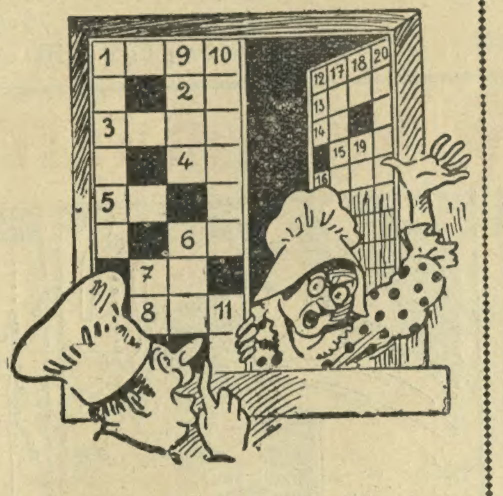

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Bir sepet taze çilek. *İkinciye*: Bir okka kiraz. *Üçüncüye*: Bir şişe limon çiçeği kolonyası. *75 inciye kadar*: Çeşit çeşit değerde armağanlar dağıtılacaktır.

21 numaralı kelimeli papağan bilmecemizi doğru yapanlar arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. İst. armağanları her Perşembe günleri saat 13 ten 17 ye kadar Cağaloğlu yokuşunda ÜLKÜ basımevinden dağıtılır. Anadolu armağanları tarafımızdan posta ile kendilerine sunulacaktır.

Bir deniz mayosu kazanan:

İzmir Tilkilik, nafıa memuru Bay Suat oğlu Talât Özbek.

Bir canlı tavşan kazanan:

Beşiktaş Dereiçi No. 81 Bay Sami Zeki.

6 aylık Çocuk Sesi kazanan:

Taksim, Tarlabaşı Altınbakkal No. 16 Münire Bilen.

Birer sulu boya takımı kazananlar:

İst. Kız lisesi S. 1/D No. 1389 Suzan Sungu, İzmir - Buca Selvi so. No. 11 Şevket, Beyoğlu Zozrafyon lis. S. 7 Koço, Beyoğlu Alaman lisesi S. 4 Muvakkar Orhan, Eyüp 36 ncı ilkmek. S. 4/B No. 173 Mehmet, Edremit orta mek. S. 2/B No. 4 Sadettin, Çapa kız muallim mek. S. 1/E No. 1345 Malike, Beyoğlu 22 inci ilkmek. S. 2 No. 110 Fikri, Ankara Gazi mektepleri arkasında Necati apartımanı No. 9 Alper, Beyoğlu 11 inci ilkmek. No. 34 İlhan Akdemir.

Birer şekerleme kazananlar:

Şişli Etfal hastanesi 6 K. No. 1 Beno Babinoviç, İst. Şişli Bay Osman Şair Nigâr so. No. 60 Cemile, Üsküdar M. O. M. S. 1/B No. 226 Ziya Gürel, Zonguldak C. H. F. kâtibi Sabri Engünün oğlu Metin, Ankara Mimar Kemal ilkmek. No. 36 Emel, Kadıköy 7 nci mek. No. 155 Bülent, Adapazarı Cumhuriyet mek. S. 5 No. 340 Nezahat.

Birer paket çikolata kazananlar:

Bebek 26 ncı ilkmek. S. 5 No. 74 Yufik, Bursa Setbaşı mek. S. 5/A No. 252 Sait, Ankara Koyunpazarı Demirciler arkasında No. 16 Bekir Olcayto, İst. 24 üncü mek. S. 4/B No. 631 Nazime, Beyoğlu 44 üncü mek. S. 4 No. 15 Mehmet., Bursa Setbaşı mek. S. 5 No. 136 Timurçin, İzmir Akşam kız ticaret mek. No. 41 Nigâr Özbeyler, İst. kız lisesi S. 1/F No. 112 Ferihan, İst. Çapa kız muallim mektebinden Fahrünnisa Onat, Bebek 26 ncı ilkmek. S. 3 No. 91 Ayseren, Bursa 1 inci erk. lisesi S. 2/A No. 958 Semih, İzmir - Buca üçüncü mek. S. 2 No. 6 Alpaslan, İst. 64 üncü mek. S. 2/B No. 400 Cemalettin, Balıkesir erk. orta mek. S. 2/A No. 329 Ahmet Hulûsi.

Birer hikâye kitabı kazananlar:

İst. kız orta mek. S. 1/B No. 506 Ayhan, st. Nişantaşı kız orta mek. S. 2/4 No. 687 Dırahşan, Beyoğlu Taksim Palas No. 27-29 Vahe Hahnıyan, Eskişehir lisesi S. 1/A No. 1115 Turgut Erçetin, İst. Şişli Terakki lisesi No. 383 Yako, Eskişehir lisesi S. 1/A Muammer, Ankara Sabunî mahallesi Bay Saim so. No. 18 Necati, Beyoğlu 44 üncü mek. S. 4 No. 235 Fikret, Ankara Etlik ilkmek. S. 3 No. 104 Niyazi, İst. Çapa 31 inci ilkmek. No. 191 Semahat Yolgın.

Birer cep defteri kazananlar:

Akşehir - Doğanhisar nahiye müdürü eliyle Neriman Serez, İst. Şişli Terakki lis. S. 3 No. 371 Acar Bele, Beyoğlu Cihangir Kumrulu yokuş Bayan Rana apart. No. 1 Aydın Tezel, İst. erkek lisesi S. 1/D No. 179 Turan Muzaffer, Çanakkale İstiklâlâ mek. S. 1 Özcan Oktem, İst. 50 inci ilkmek. S. 2 No. 243 Lûtfi, İst. Vefa erk. lisesi S. 2/A No. 1134 A. Savaş, İst. kız muallim mek. No. 350 Nazemin, Ankara Balıkpazar Hamamcı apart. No. 1 Halit Cem, İst. Küçük Bebek Arslanlı konak 1 Cemile Rasim, Eyüp 37 nci mek. S. 5 No. 383 Adnan, Fatih 13 üncü mek. S. 3/B Ferdane, Heybeliada orta mek. S. 8 72 Yaşar, Galata Çeşmemaydanı Yolcuzade so. No. 5 Hayim, Zonguldak kitapçı Bay Hakkı vasıtasile mail oğlu Ahmet.

Birer paket bisküit kazananlar:

Edirne Selim camii civarı Karkarbaba tekkesi karşısı No. 123 Vedia, İst. kız lisesi S. 1/F No. 1544 Leylâ, Adapazarı Kara Osman mek. S. 3 No. 289 Tacettin Barış, Ortaköy Bahçe so. No. 52 Salamon Malki, İst. Cumhuriyet kız orta mek. S. 1 No. 164 Şeref Mahir, Üsküdar M. O. M. S. 2 No. 478 Nedret, İst. 44 üncü ilkmek. S. 2 No. 57 Akil, Uugur, Üsküdar Bazlarbaşı Selâmet so. No. 60 Ayten, İst. 1 inci ilkmek. S. 4/A No. 189 İsmail, İst. 44 üncü ilkmek. No. 283 Selçuk, İst. erk. lisesi S. 1/M No. 1299 Şevket, Bakırköy 1 inci ilkmek. No. 180 Neclâ, Beyoğlu 9 uncu mek. S. 3/A No. 152 Nadide, Ankara istasyon arkasında vilâyet nafıa garajı arkasında makinist Lûtfi oğlu İhsan Ar, Beşiktaş Akaretler cad. Afacan so. No. 5 Necmiye.

1 — Çengelköy iskele memuru Bay Ziya oğlu Necdet bir senelik Afacan abonesi, 2 — Fatih Muhtar Hüsnü so. No. 19 Harika Calım bir teneke kutu büsküit kazanmışlardır.

— SON —

Basıldığı yer: ÜLKÜ BASIM EVİ

AFACAN Bilmece kesiği No. 26

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Genel yazı işleri çevirmeni : *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı :	250 *Kuruş*
Altı aylığı :	125 *Kuruş*
Üç aylığı :	75 *Kuruş*
Dış ülkelere yıllığı	500 *Kuruş*

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 numarada ÜLKÜ Basımevi
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 26

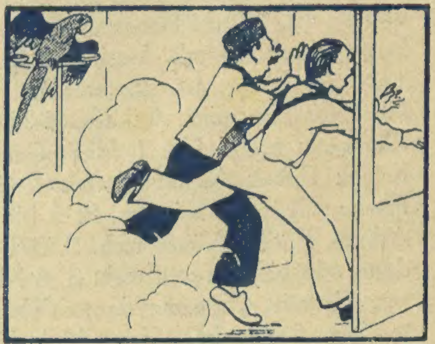

199 — Papağanın: Yangın var. Yangın var!.. Sesini duyunca terzibaşı Mişon ile müşterisi hemen dışarı fırladılar. İtfaiyeyi çağıracaklardı.

200 — Dükkânda papağanla yalnız kalan Pire Nuri hiç korkmadan soğuk kanlılıkla kovayı su ile doldurmaya koştu ve yanan halıya suyu dökmeye başladı.

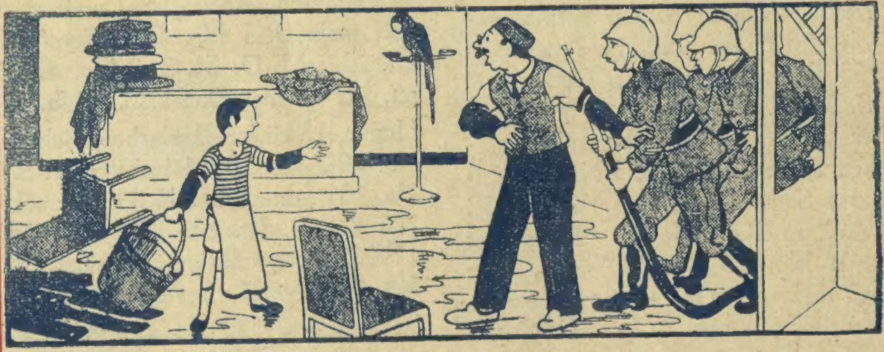

201 — Böylelikle ateş hiç bir tarafa yayılmamıştı. Terzibaşı Mişon itfaiyelerle dükkânına dönünce bir de ne görsün: Ne yangın vardı, ne ateş. Hepsi söndürülmüştü. Pire Nuri karşısında elindeki kovasile duruyordu. Mişon, Pire Nuriden öyle kıvanç duydu, öyle sevindi ki sevincinden ne yapacağını şaşırdı.

202 — Terzi Mişon papağanı yangını haber verdiğinden dolayı çok sevmişti. Artık onu eve göndermiyecekti. Hattâ kendi elile ona çukulata bile verdi. Papağan da bunları güzelce yiyordu.

203 — Fakat her şey bitince Pire Nuri atılan sularla güzel elbisenin su içinde kaldığını gördü. Hem bu elbise bu akşam bir müşteriye teslim edilecekti.

204 — Küçük bir saniye bile kaybetmeden Pire Nuri ütüyü ısıttı, sonra elbiseyi ütülemeğe başladı. Aman, aman.. Ne ütüleyiş, ne ütüleyiş..

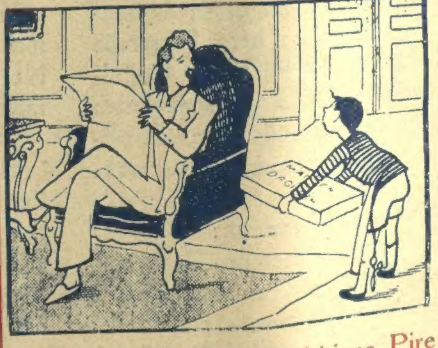

205 — Ütüleme işi bitince Pire Nuri elbiseyi üstünde (Terzi Mişon) yazısı yazılı bir kartonun içine koyarak doğru Bay Hayimin evine yollandı.

206 — Fakat Bay Hayim davetlilerini kabul için elbisesini üstünde giydiği zaman şaşkınlık içinde kaldı. Kova kova su, kolları küçültmüş, büzmüştü. Fakat ne çare, bir başkasını bulmanın şimdi yolu yoktu. Çünkü... — Daha var —